

Иван Йончев

Аз съм палещото слънце...

Аз съм палещото слънце,
ти – неземно хубав цвят,
Бог – небето... Аз и ти сме,
аз и ти сме целий свят...

Дойде утро – аз изгрея,
все по теб унесен в блен
и целувам ти сълзите,
лени цяла нощ по мен.

Ти през неџа стан извиваш,
аз горя през целий ден.
Дойде вечер – страстно жадна,
огнен ти изпращаш мен.

В сън унасям жадни взори
сред огньоџе – разделен,
само теб в съня си виждам,
грял за тебе целий ден.

Виждам теб – неземно тръпна,
тръпен съм и впламенен,
цяла нощ да чакаш мене –
мен и моя слънчев ден.

Аз съм палещото слънце,
ти – неземно хубав цвят,
Бог – небето... Аз и ти сме,
аз и ти сме целий свят...

КРАЙ

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6435>]